

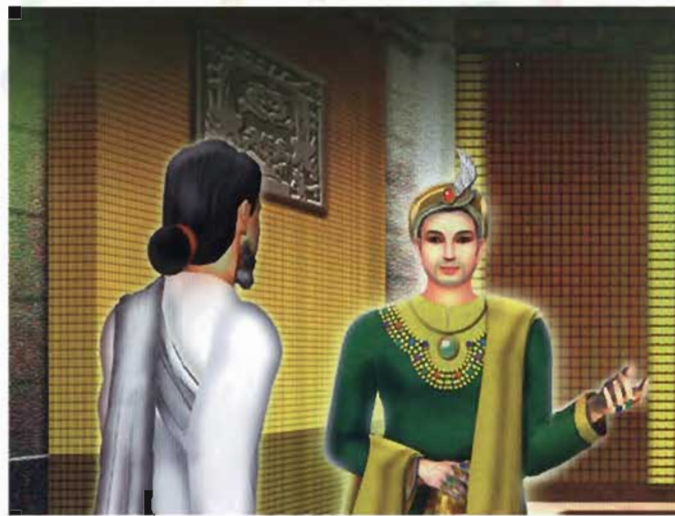
๑๓

พราหมณ์ขโมยสิริ

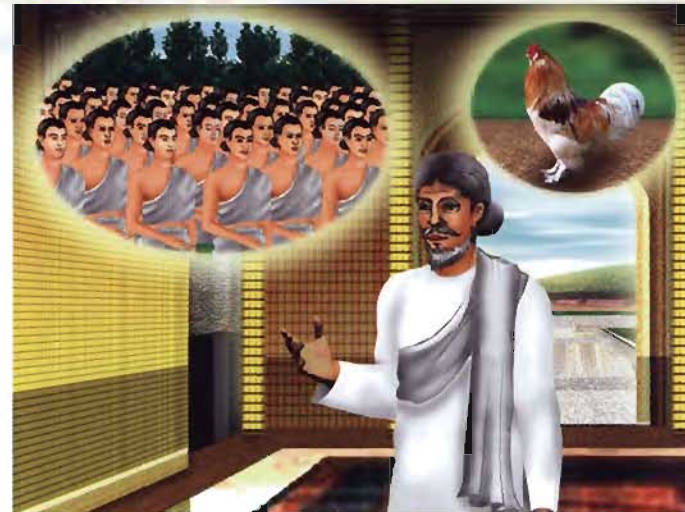
๕๓ ึ่งแต่นั้นมา ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ก็ได้มียศ
เหมือนเดิมและมีทรัพย์มากกว่าเดิมอีก ๑๔ โกฏิ

ในครั้งนั้น มีพราหมณ์ชาวเมืองสาวัตถีคนหนึ่ง
สามารถดูลักษณะสิริได้ว่า สิริอยู่ที่ตรงไหน แก่ใคร และ
ตรงนั้นจะเป็นที่มานอนแห่งโภคทรัพย์ คือ จะรวย
พราหมณ์นั้นก็คิดว่า ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีฐานะการ
เงินที่ตกต่ำลง แล้วกลับมายิ่งใหญ่ขึ้น มีทรัพย์มากยิ่งขึ้น

อีกครั้งหนึ่ง ต้องมีสิริแน่นอน วันนี้เราจะไปชมสิริของ
ท่านเศรษฐีมา แล้วก็ทำทีไปเยี่ยมเยียนท่านเศรษฐี ผู้รู้ที่
ไม่ค่อยสมบูรณ์ เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมก็จะเป็นอย่างนี้

พราหมณ์จึงไปสู่เรือนของท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐี เมื่อไปถึงพราหมณ์นั้นก็ได้รับการต้อนรับอย่างดี
จากท่านเศรษฐีผู้มีจิตใจที่งดงาม แต่ท่านเศรษฐีก็ไม่ได้
รู้หรอกว่า ท่านมีสิริอยู่ตรงไหน คิดว่าตัวท่านมีสิริอยู่แล้ว

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ถามว่า “ท่านมาหาเรา เพื่อต้องการอะไร” ถามกันตรง ๆ เลยว่า มีวัตถุประสงค์อะไร ต้องการอะไรหรือ

พราหมณ์ก็ใช้สายตากวาด ดูทุกสิ่งของที่สิริศวรจะประดิษฐานอยู่ ดูตามหลักวิชา เห็นสิริประดิษฐานอยู่ที่หงอนไก่ขาวปลอด มีสีดจสังข์ที่ขัดแล้วใส่อยู่ในกรงทอง เพราะไก่ตัวนี้กระมัง ที่ทำให้ท่านเศรษฐีรวย จึงกล่าวกับท่านเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐี ข้าพเจ้าสอนมนต์นักเรียน หรือ

มานพทั้งหลาย มีนักเรียนตั้ง ๕๐๐ คน จำเป็นจะต้องอาศัยไก่ขันบอกเวลา” เพราะตอนนั้นไม่มีนาฬิกาปลุกบอกเหตุผลอันสวยงามไปแล้ว “ไก่ของข้าพเจ้า มันขันไม่ค่อยจะตรงเวลา เวลาจะนอน มันก็มีการมณช์ขึ้นขึ้นมา ข้าพเจ้าและมานพ ๕๐๐ คน จึงกำหนดเวลาไม่ถูกเลย” ช่างมีเหตุผลสวยงาม แต่ประสงค์ร้าย “ท่านเศรษฐี ได้ทราบว่ไก่ของท่านตัวนี้ ขันตรงเวลา ข้าพเจ้ามามีวัตถุประสงค์จะมาขอไก่ตัวนี้ ขอท่านจงได้โปรดยกให้

ข้าพเจ้าเกิด”

“ท่านพราหมณ์เชิญเอาไปเกิด ข้าพเจ้าให้ไก่นี้แก่ท่าน” คือ ใจที่มีแต่การให้เพราะว่ายังให้ ยังมีความสุข ความสุขจากการให้จะรู้จักต่อเมื่อได้ให้ แต่ท่านก็ไม่ได้มีความรู้ในการดูสิริจึงยกให้เขาไปเลย

ในขณะที่ท่านเศรษฐี กล่าวคำว่า ให้ เท่านั้น สิริก็เคลื่อนจากหงอนไก่ไปประดิษฐานอยู่ที่ดวงแก้วมณี ซึ่ง

วางอยู่บนหัวนอน พราหมณ์เห็นแล้ว เราไม่ได้เอาไก่มา กินแต่เราจะเอาสิริที่ไก่ สิริหนีซะแล้วมาอยู่ที่ดวงแก้ว

“ท่านเศรษฐี เราขอดวงแก้วดวงนั้น ตีจั่ง เราอยากได้จั่งเลย ดวงแก้วดวงนี้ เพื่อว่าจะเป็นอุปกรณ์ในการสอนมานพ สอนนักเรียน”

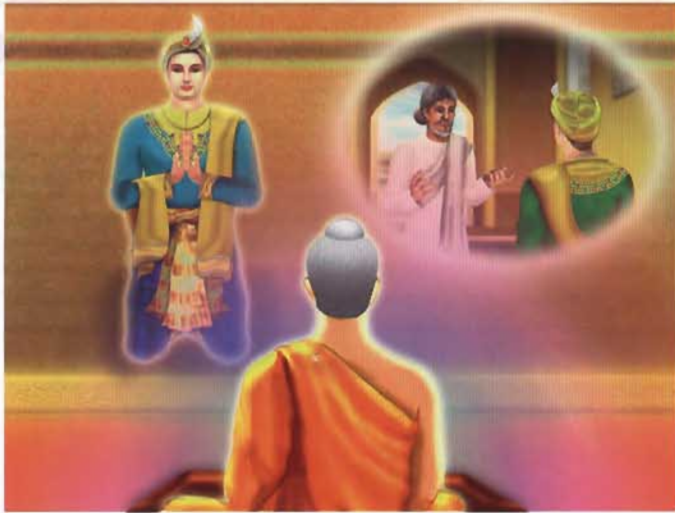
“เอาเลยข้าพเจ้าให้แก้วมณีแก่ท่าน เอาเถอะ”
พอยกแก้วมณีให้ สิริหนีอีกเคลื่อนจากแก้วมณี ไป

ประดิษฐานอยู่ที่ไม้เจว็ด ซึ่งวางอยู่บนหัวนอน พราหมณ์ก็ขอไม้เจว็ดกับท่านเศรษฐีอีก เอาไปเลย สิริก็เคลื่อนออกจากไม้เจว็ด ไปประดิษฐานอยู่ที่ศีรษะภรรยาท่านเศรษฐี พราหมณ์ก็คิดว่า จะไปขอภรรยาท่านเศรษฐีก็ไม่กล้า ก็เลยบอกตรง ๆ ว่า “ท่านเศรษฐี ที่ข้าพเจ้ามาที่เรือนของท่าน ความจริงด้วยความสุจริตใจเลยว่า จะมาขโมยสิริจากท่าน ข้าพเจ้าได้เห็นสิริของท่าน ประดิษฐานอยู่ที่หงอนไก่ เมื่อท่านให้ไก่นี้แก่ข้าพเจ้า สิริก็เคลื่อนจากไก่

ไปที่แก้วมณี เมื่อท่านให้แก้วมณีสิริก็เคลื่อนไปที่ไม้เจว็ด เมื่อท่านให้ไม้เจว็ด สิริก็เคลื่อนไปอยู่ที่ศีรษะของนางบุญญลักษณาเทวี ภรรยาของท่าน ข้าพเจ้าจึงคิดว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ใคร ๆ ไม่อาจจะสละได้ จึงไม่สามารถขโมยสิริของท่านไปได้ สิรินี้เป็นของท่าน ก็ขอให้เป็นของท่านต่อไปเถอะ เราหมดสิทธิ์ เพราะสิริต้องได้ด้วยบุญ” แล้วพราหมณ์นั้นก็อำลาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกลับไปด้วยจิตใจห่อเหี่ยว

ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีคิดว่า จะกราบทูลเหตุการณ์เรื่องพราหมณ์จะมาขโมยสิริแล้วก็ไม่สามารถเอาไปได้นี้ให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ จึงไปยังวัดพระเชตุวัน ท่านเศรษฐีได้ถวายบังคมพระบรมศาสดาแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง แล้วก็กราบทูลเหตุการณ์ทั้งหมดให้พระพุทธร่องค์ทรงทราบ

พระบรมศาสดาทรงสดับเหตุการณ์นั้นแล้วตรัสว่า “ท่านเศรษฐี ไม่ใช่แต่ในบัดนี้ที่สิริของบุคคลอื่น

จะหนีไป” ก็แปลว่าไม่มีอะไรใหม่ในโลกนี้ เฉพาะผู้มีบุญ “แม้ในกาลก่อนสิริที่บุคคลผู้มีบุญน้อยทำให้เกิดขึ้นมาแล้ว ก็หนีไปยังแทบเท้าของบุคคลผู้มีบุญมากกว่า ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีจึงกราบทูลขอให้พระพุทธร่องค์ทรงแสดงธรรม พระองค์จึงทรงนำอดีตนิทานมาแสดง ดังนี้

